

[Christmas Møller.]

byrd om, at det var urigtigt, naar det fra vor Side blev sagt, at i den gældende Lovgivning, i vor Straffelov og andre Love, har vi og Regeringen tilstrækkeligt Værn over for Urostiftelse af den ene eller den anden Karakter. Det, der derfor maatte være det første, der skulde gøres gældende og bevises, hvis man skulde gaa med til en Lovgivning paa Linie med den foreliggende, men det, som ikke er bevist af Udvalgets ærede Ordfører og heller ikke af Partiet Venstres Ordfører, det er, at der *ikke* i den gældende Lovgivning er tilstrækkelige Midler til Roens og Ordenens Opretholdelse, til at man kan vende sig imod Sammenslutninger med ulovlige Formaal, eller som vil arbejde med ulovlige Midler. Men Sandheden er jo den, at Regeringsmagten i Nervøsiteten vender sig imod en moderne Form, kan jeg sige, for Ungdoms- og Friluftsliv, som det er fuldkommen meningsløst af den at vende sig imod.

Det synes nu, som om den ærede Ordfører for Partiet Venstre med Hensyn til den Lov, hvorom jeg særlig skal gøre nogle Bemærkninger — idet mit Partis Ordfører med Hensyn til Tilægget til Straffeloven og Vaabenloven, det ærede Medlem Hr. Pürschel, vil gøre nogle Bemærkninger om disse Love og i øvrigt naturligvis her ved anden Behandling fremsætte de Bemærkninger, han ønsker at fremsætte —, det synes, som om det ærede Medlem Hr. Vagn Bro vilde give det Udseende af, at der var en betydelig Forskel mellem den Affattelse, som Regeringen og Justitsministeren havde stillet Forslag om, og den Affattelse, som et Flertal i Udvalget er blevet enig med Justitsministeren om. Jeg kan naturligvis godt medgive, at der er en Forskel mellem Affattelsen af den afgørende Paragraf, § 1 i Lovforslaget om Forbud mod visse Sammenslutninger, og dens Affattelse i Ændringsforslaget, som det er anført i Betænkningen, men jeg vil gerne stille det direkte og positive Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, om han ikke vil sige mig, om der egentlig for ham er nogen afgørende Forskel paa den Maade, hvorpaa han mener, en saadan Lovgivning kan administreres efter § 1 i hans Forslag og § 1 i Flertallets. Der staar lidt flere Kendingstegn i Ministerens Forslag end i Udvalgets, men det er jo ligegyldigt i denne Forbindelse, og jeg kan ogsaa se, at det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen smiler vel- og selvtilfreds, for hvis jeg maa have Lov at citere ganske kort, er Forholdet jo det, at i Mini-

sterens Forslag staar der i § 1 ordret citeret blandt Kendingsmærkerne:

„ved Afholdelse af Øvelser, eller ved andre lignende Foranstaltninger organiseres paa militær eller lignende Vis som Korps“, og i Flertalsforslaget, saaledes som man nu er blevet enig om det i Udvalget, hedder det: „Hensigten anses særlig tilkendegivet ved, at Sammenslutningen eller Korpsset . . . ved militærlignende Organisation og Afholdelse af militæriske Øvelser i Særdeleshed gøres egnet til . . . o. s. v.“

Jeg maa have Lov til at sige — og jeg tror, den højtærede Justitsminister er enig med mig i denne Betragtning —, at disse Ord vel er noget forskellige, men de dækker dog i meget høj Grad hinanden, saaledes at den højtærede Justitsminister kan føle sig overordentlig tilfreds.

Vi for vort Vedkommende har under Nr. 3 stillet et Ændringsforslag til Lovforslagets § 1 og giver derigennem Forslaget en Affattelse, som klart siger, at Sammenslutninger, der virker med ulovlig Magt-anvendelse, er forbudt og bliver efter Anklagemyndighedens Paastand under en offentlig Sag at opløse. Vi siger dernæst, hvad der maa være det afgørende, at

„saadan ulovlig Hensigt skal anses godtgjort, naar Sammenslutningens eller Medlemmernes Udrustning med Vaaben, . . . forberedes“.

Vi siger naturligvis ikke dermed, at ulovlig Hensigt ikke kan herske i andre Tilfælde, og jeg forstod overhovedet ikke det ærede Medlem Hr. Vagn Bros Bemærkninger herom. Og Mening var der heller ikke i dem, for naturligvis kan ulovlig Hensigt manifesteres paa anden Maade; men i det Øjeblik, den forberedes med Vaaben eller vaabenlignende Instrumenter, er det klart, at den ulovlige Hensigt er mere evident, end den kan være i andre Tilfælde. Vi for vort Vedkommende kan derfor ikke se rettere, end at en saadan Affattelse af Lovforslaget, som vel i og for sig ikke engang var nødvendig, saaledes som Grundlovens og Lovens Bestemmelser i det hele er, giver Udtryk for dette, som vi gerne vil være med til at give Udtryk for, at et overvældende Flertal i Rigsdagen klart og tydeligt siger, at Uro og Uorden af den ene eller den anden Art skal Statsmagten vende sig imod. Men en vanskelig Tid som den nuværende skal ikke benyttes saaledes, som den efter min Opfattelse — og her kan jeg henvise til, hvad jeg sagde ved første Behandling — benyttes her, til at skabe en Lovgivning,